

MVCRP00G0281

Ministerstvo vnitra
poštovní přihrádka 21/KM
170 34 P r a h a 7

Č.j.: MV- 68763- 5/KM-2009

Praha 11. ledna 2010
Počet listů: 6

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný odvolací orgán podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů

rozhodlo

ve věci odvolání ze dne 9. 11. 2009 podaného, podle § 16 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), Mgr. R. S., advokátem, se sídlem AK, v zastoupení stěžovatele, proti rozhodnutí Policie České republiky Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, Služba kriminální policie a vyšetřování vydaného, dne 21. 10. 2009 pod č.j. UOOZ-2623-8/ČJ-2009-36, jímž byla odmítnuta podle § 15 odst. 1 s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. žádost odvolatele

takto:

Podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje.

Odůvodnění:

Povinný subjekt – Policie ČR Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, Služba kriminální policie a vyšetřování obdržel žádost odvolatele o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ze dne 1. 9. 2009, v níž požadoval dále uvedené informace:

„1. Zda je povinnému známo, že příslušníci P ČR, služebně zařazení u jeho útvaru, [redacted] dne 16. 6. 2009 v 9,45 hod. v době výkonu služby jakožto veřejnost navštívili hlavní líčení u Městského soudu v Brně sp. zn. 92 T 86/2009, aniž přitom plnili úkoly spojené s výkonem služby. Dále, zda je takové jednání policistů placených z prostředků státního rozpočtu v souladu se služebními a dalšími předpisy.

Tuto žádost o informaci odůvodňuji tím, že oba uvedení policisté při svém výslechu, který byl proveden u dalšího hlavního líčení dne 18. 8. 2009, potvrdili, že hlavního líčení dne 16. 6. 2009 se účastnili jakožto veřejnost ve své „pracovní době“.

2. Jakým konkrétním způsobem se policisté [redacted] podíleli na vyšetřování, popř. jaké konkrétní služební nebo pracovní úkoly plnili při vyšetřování věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, a to jak před zahájením trestního stíhání, tak po jeho zahájení proti mé osobě.

Tuto žádost o informaci odůvodňuji tím, že oba uvedení policisté před zahájením hlavního líčení dne 16.6.2009 u Městského soudu v Brně ve věci 92 T 86/2009 uvedli na dotaz předsedkyně senátu, že se podíleli na vyšetřování „totoho případu“, tedy věci povinného vedené pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009. Při svém výslechu u dalšího hlavního líčení však oba policisté nebyli schopni svůj podíl na vyšetřování objasnit, ačkoli se jejich jména ve spise opakovaně vyskytují a za čas strávený svým podílem na vyšetřování nepochybně obdrželi plat.

3. Z jakého důvodu byl policista [redacted] přítomen dne 13.10.2008 po celou dobu výslechu svědkyně [redacted] ve věci vedené povinným pod sp. zn. UOOZ-10/TČ-2009, bu nejmeně 15,00 hod. do nejmeně 19,20 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly konkrétní platové a další náklady povinného vynaložené na přítomnost uvedeného policisty u výslechu po dobu nejmeně 4 hod., 20 min..

4. Z jakého důvodu byli policisté [redacted] přítomni dne 11.3.2009 po celou dobu výslechu svědka [redacted] ve věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejmeně 12,00 hod. do nejmeně 15,40 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly konkrétní platové a další náklady povinného vynaložené na přítomnost obou uvedených policistů u výslechu po dobu nejmeně 3 hod., 40 min..

5. Z jakého důvodu byl policista [redacted] přítomen dne 16. 3. 2009 po celou dobu výslechu svědka [redacted] ve věci vedené povinným pod sp. zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejmeně 9,20 hod. do nejmeně 11,30 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly konkrétní platové a další náklady povinného vynaložené na přítomnost uvedeného policisty u výslechu po dobu nejmeně 2 hod., 10 min..

6. Z jakého důvodu byl policista [redacted] přítomen dne 20.3.2009 po celou dobu podání vysvětlení svědkem [redacted] ve Vazební věznici Brno-Bohunice, ve věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejméně 8,50 hod. do nejméně 8,55 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly konkrétní platové a další náklady povinného vynaložené na přítomnost uvedeného policisty u výslechu po dobu nejméně 5 min. a jaké byly konkrétní platové a další náklady spojené s dopravou uvedeného policisty do Vazební věznice Brno-Bohunice.

7. Z jakého důvodu byl policista [redacted] přítomen dne 2.4.2009 po celou dobu výslechu svědkyně [redacted] v Hradci Králové na ÚOOZ SKPV, ve věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejméně 11,13 hod. do nejméně 12,15 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly konkrétní platové a další náklady povinného vynaložené na přítomnost uvedeného policisty u výslechu po dobu nejméně 1 hod., 2 min. a jaké byly konkrétní platové a další náklady spojené s dopravou uvedeného policisty do Hradce Králové na ÚOOZ SKPV.“

Na žádost reagoval povinný subjekt tak, že žadateli zaslal dopis z 15. září 2009, č.j. UOOZ-2623-2/ČJ-2008-36 (správně má být zřejmě uveden rok 2009), v němž konstatuje, že jeho podání vyhodnotil jako podnět ve smyslu § 97 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že úmyslem pisatele je upozornit na nedostatky v činnosti útvaru (povinného subjektu) popř. v činnosti policistů. Ve zmíněném dopisu pak část vyžádaných informací povinný subjekt poskytl.

Na postup povinného subjektu podal odvolatel stížnost ve smyslu § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., ze dne 18. 9. 2009, kterou odůvodnil tím, že povinný subjekt požadované informace neposkytl a rozhodnutí podle § 15 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. nevydal. Navíc, podle názoru stěžovatele „zcela svévolně“, posoudil, žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. jako podnět ve smyslu § 97 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb. a takový přístup, podle stěžovatele, nemá oporu v právním předpisu a působí jako úmyslná snaha se poskytnutí informací vyhnout.

Nadřízený orgán – Ministerstvo vnitra na základě stížnosti přezkoumal postup povinného subjektu a dne 12. 10. 2009, vydal rozhodnutí podle § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a přikázal povinnému subjektu, aby žádost o poskytnutí informace vyřídil.

Povinný subjekt poté dne 21. 10. 2009 vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace podle § 15 odst. 1 a § 11 odst. 4 písm. a), zákona č. 106/1999 Sb. s odůvodněním, že požadované informace nebudou poskytnuty, neboť se týkají činnosti jednotlivých policistů v rámci trestního řízení vedeného proti osobě odvolatele, které dosud není pravomocně skončeno.

Proti tomuto rozhodnutí povinného subjektu z 21. 10. 2009 podal Mgr. R. [redacted] v zastoupení [redacted] předmětné odvolání z 9. 11. 2009, v němž namítá, že rozhodnutí je nezákonné. Uvádí, že požadované informace nejsou informacemi o probíhajícím trestním řízení, neboť [redacted] neplnili v rámci trestního řízení vedeného proti odvolateli úkoly ve smyslu trestního řádu. Opětovně jako ve výše zmíněné stížnosti odvolatel tvrdí, že tito policisté byli některým úkonům pouze přítomni a podle vlastního tvrzení neměli při těchto úkonech žádné procesní postavení a úkoly stanovené zákonem č. 141/1961 Sb., trestní řád a sami pak nebyli schopni u výsledku konaného u hlavního líčení důvod své přítomnosti vysvětlit a obhájit.

Dále uvádí, že z celého trestního spisu, jehož obsah je mu, jakožto obžalovanému dobře znám, nevyplývá žádná skutečná činnost obou policistů týkající se trestního řízení. Konstatuje, že pokud by jejich přítomnost u některých úkonů měla v trestním řízení opodstatnění, byly by tyto úkony a přesná úloha obou policistů při těchto úkonech zachyceny v trestním spisu. Pokud tomu tak není a „činnost obou policistů není ve spise řádně zachycena a je před obžalovaným utajována, jedná se o porušení práva na spravedlivý proces, neboť trestní řízení není transparentní“.

Odvolatel pak dále spekuluje o další možnosti, jež vedla jmenované policisty k přítomnosti u některých úkonů v trestním řízení, která spočívá v tom, že „pod záminkou trestního řízení někteří policisté uměle vykazují odpracované hodiny a cestovní náklady, aby tak neoprávněně odčerpávali pro svoje potřeby peníze ze státního rozpočtu“.

Ze všech uvedených důvodů nakonec navrhuje, napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, z hlediska jeho souladu s dotčenými právními předpisy a pokud jde o jeho správnost, učinil tak v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Odvolací orgán především konstatuje, že v rámci své úřední činnosti rozhodoval již ve věci stížnosti, kterou odvolatel podal, jak již uvedeno, proti postupu povinného subjektu při vyřizování jeho žádosti. Ve svém rozhodnutí deklaroval svůj právní názor k námitkám, které stěžovatel uváděl a jež jsou shodné s těmi, které nyní uvádí v odvolání.

Na svůj právní názor prezentovaný v odůvodnění stížnosti odvolací orgán v podrobnostech odkazuje a omezuje se pouze na opakování dvou zásadních argumentů, které jej vedou k odmítnutí námitek odvolatele.

Žádost o informace ve zkoumaném případě tvoří otázky, na něž lze odpovědět pouze vyslovením určitého názoru, jenž v daném případě není zaznamenán v podobě, kterou pro informaci, již je možno poskytnout, vyžaduje zákon č. 106/1999 Sb. (§ 2 odst. 4 ve spojení s § 3 odst. 3).

Požadavky na informace, které jsou v jednotlivých bodech žádosti obsaženy se týkají činnosti jednotlivých policistů prováděné v rámci trestního řízení vedeného proti osobě žadatele, jež v době podání žádosti nebylo pravomocně skončeno. Pro takový případ zákon č. 106/1999 Sb. v § 11 odst. 4 písm. a) stanoví, že povinné subjekty informace neposkytnou.

K otázce přítomnosti policistů u některých úkonů trestního řízení sdělil povinný subjekt žadateli, že jsou k tomu určováni nadřízeným na žádost vyšetřovatele, a to v případě náročných úkonů. Policisté jmenovaní v žádosti se na prověřování a poté vyšetřování věci vedené pod ČTS: UOOZ-10/2009 podíleli jednotlivými úkony, konkrétně zjišťováním, prověřováním a vyhodnocováním důkazních materiálů.

Odvolatel k informacím, jež v žádosti požaduje, v odůvodnění odvolání prohlašuje: „Nejedná se tedy o otázku informací o probíhajícím trestním řízení, ale čistě o otázku, zda jednání těchto policistů a jejich nadřízených je v souladu se služebními a dalšími předpisy a o otázku hospodaření s veřejnými prostředky u Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu“. Tím je jednoznačně potvrzen názor nadřízeného orgánu uvedený v odůvodnění rozhodnutí o stížnosti, že povinný subjekt postupoval správně, když podle obsahu posoudil žádost odvolatele jako podnět ve smyslu § 97 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů a jako takový jej vyřídil. K tomu je třeba ještě dodat, že konkrétní výše platu policisty je chráněným osobním údajem, který odvolateli nelze poskytnout s ohledem na zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Podle odvolatele mělo postupem povinného subjektu při vyřízení žádosti o informace dojít k porušení jeho práva na spravedlivý proces. V této souvislosti odvolací orgán konstatuje, že odvolatel v postavení obžalovaného, jestliže má v jakémkoliv směru, ve své trestní věci, výhrady k postupu policejních orgánů v trestním řízení, má možnost podat, v souladu s trestním řádem, stížnost k dozorujícímu státnímu zastupitelství. Tímto způsobem je jeho právo na spravedlivý proces zajišťováno, přičemž postup podle trestního řádu nelze efektivně suplovat žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb.

Závěrem odvolací orgán poznamenává, že si je vědom podstatného překročení lhůty stanovené k vydání rozhodnutí dle § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. To bylo způsobeno administrativním pochybením spisové služby odvolacího orgánu, v jehož důsledku měl odvolání k dispozici až dne 5. ledna 2010. Překročením lhůty však nebyl odvolatel žádným způsobem zkrácen na svých právech ani mu nebyla způsobena jiná újma.

Ve věci samé, z důvodů uvedených v tomto odůvodnění, rozhodl odvolací orgán tak, že napadené rozhodnutí povinného subjektu potvrdil a odvolání zamítl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Kateřina Feistová
ředitelka kabinetu ministra vnitra

Za správnost vyhotovení: Mgr. Jaroslav Procházka
oddělení poradní komise ministra a podání osob
kabinetu ministra vnitra

ROZDĚLOVNÍK:

Vážený pan
Mgr. Radim Strnad
advokát
Příkop 8
602 00 Brno

Policie České republiky
Útvar pro odhalování organizovaného zločinu
služby kriminální policie a vyšetřování
Praha - Zbraslav
Č.j.: UOOZ-2623-10/ČJ-2009-36

Vypraveno dne 12.1.2010
De

Advokátní kancelář Mgr. Radim Strnad
č. osvědčení: 10352, IČ: 71329668
Příkop 8, 602 00 Brno
Tel.: 545 176 500, fax: 545 176 501

*Sp. P. 22/44/20
10/6/10/10*

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hybernácké

Došlo dne: 17-03-2010

.....KRÁTPŘÍLOH
.....RUBRIK

5A

64 120/0

Městskému soudu v Praze
Hybernácká 18
111 21 Praha 1

Žalobce: [redacted]
adresa pro doručování [redacted]

Právně zastoupen Mgr. R. [redacted], S. [redacted], advokátem se sídlem [redacted]

proti

Žalované: Ministerstvu vnitra, se sídlem Praha 7, poštovní přihrádka 21/KM

Žaloba

Dvojmo

Přílohy: plná moc
Fotokopie napadeného rozhodnutí

[redacted]

ceste právní

Podan: 16-03-2010

č. j. MV-60744-2/P-2010

..... Přílohy:

[redacted]

I.

Rozhodnutím žalované ze dne 11. 1. 2010 vydaného pod č. j. MV-68763-5/KM-2009 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování, Expozitury Brno ze dne 21. 10. 2009, č. j. UOOZ-2623-8/ČJ-2009-36, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace dle zák. č. 106/1999 Sb. dle § 15 odst. 1 s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) zák. č. 106/1999 Sb.

Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13. 1. 2010.

Proti výše uvedenému rozhodnutí žalované podává žalobce prostřednictvím svého právního zástupce tuto

žalobu,

neboť se napadeným rozhodnutím cítí být zkrácen ve svých právech a považuje jej za nezákonné.

II.

Žalobce se obrátil se žádostí o informaci ze dne 1. 9. 2009 dle zák. č. 106/1999 Sb. na povinný subjekt, tedy Policii České republiky, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, Službu kriminální policie a vyšetřování, Expozituru Brno, po kterém se domáhal poskytnutí následujících informací v následující znění:

1.

Zda je povinnému známo, že příslušníci P ČR, služebně zařazení u jeho útvaru, ~~_____~~ dne 16.6.2009 v 9,45 hod. v době výkonu služby jakožto veřejnost navštívili hlavní líčení u Městského soudu v Brně sp.zn. 92 T 86/2009, aniž přítomn plnili úkoly spojené s výkonem služby. Dále, zda je takové jednání policistů placených z prostředků státního rozpočtu v souladu se služebními a dalšími předpisy.

Tuto žádost o informaci odůvodňuji tím, že oba uvedení policisté při svém výslechu, který byl proveden u dalšího hlavního líčení dne 18.8.2009, potvrdili, že hlavního líčení dne 16.6.2009 se účastnili jakožto veřejnost ve své „pracovní době“.

2.

Jakým konkrétním způsobem se policisté ~~_____~~ podíleli na vyšetřování, popř. jaké konkrétní služební nebo pracovní úkoly plnili při vyšetřování věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, a to jak před zahájením trestního stíhání, tak po jeho zahájení proti mé osobě.

Tuto žádost o informaci odůvodňuji tím, že oba uvedení policisté před zahájením hlavního líčení dne 16.6.2009 u Městského soudu v Brně ve věci 92 T 86/2009 uvedli na dotaz předsedkyně senátu, že se podíleli na vyšetřování „tohoto případu“, tedy věci povinného vedené pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009. Při svém výslechu u dalšího hlavního líčení však oba policisté nebyli schopni svůj podíl na vyšetřování objasnit, ačkoli se jejich jména ve spise opakovaně vyskytují a za čas strávený svým podílem na vyšetřování nepochybně obdrželi plat.

3.

Z jakého důvodu byl policista [redacted] přítomen dne 13.10.2008 po celou dobu výslechu svědkyně [redacted] ve věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejméně 15,00 hod. do nejméně 19,20 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly konkrétní platové a další náklady povinného vynaložené na přítomnost uvedeného policisty u výslechu po dobu nejméně 4 hod., 20 min..

4.

Z jakého důvodu byli policisté [redacted] přítomni dne 11.3.2009 po celou dobu výslechu svědka [redacted] ve věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejméně 12,00 hod. do nejméně 15,40 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly konkrétní platové a další náklady povinného vynaložené na přítomnost obou uvedených policistů u výslechu po dobu nejméně 3 hod., 40 min..

5.

Z jakého důvodu byl policista [redacted] přítomen dne 16.3.2009 po celou dobu výslechu svědka [redacted] ve věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejméně 9,20 hod. do nejméně 11,30 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly konkrétní platové a další náklady povinného vynaložené na přítomnost uvedeného policisty u výslechu po dobu nejméně 2 hod., 10 min..

6.

Z jakého důvodu byl policista [redacted] přítomen dne 20.3.2009 po celou dobu podání vysvětlení svědkem [redacted] ve Vazební věznici Brno-Bohunice, ve věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejméně 8,50 hod. do nejméně 8,55 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly konkrétní platové a další náklady povinného vynaložené na přítomnost uvedeného policisty u výslechu po dobu nejméně 5 min. a jaké byly konkrétní platové a další náklady spojené s dopravou uvedeného policisty do Vazební věznice Brno-Bohunice.

7.

Z jakého důvodu byl policista kpt. Bc. Petr Jež přítomen dne 2.4.2009 po celou dobu výslechu svědkyně [redacted] v Hradci Králové na ÚOOZ SKPV, ve věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejméně 11,13 hod. do nejméně 12,15 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly konkrétní platové a další náklady povinného vynaložené na přítomnost uvedeného policisty u výslechu po dobu nejméně 1 hod., 2 min. a jaké byly konkrétní platové a další náklady spojené s dopravou uvedeného policisty do Hradce Králové na ÚOOZ SKPV.

Povinný subjekt vyřídil žalobcovu žádost o informaci nejprve způsobem odporujícím zák. č. 106/1999 Sb. a vydal dne 15. 9. 2009 pod č. j. UOOZ-2623-2/ČJ-2008-36 přípis nazvaný „ *Upozornění na nedostatky v činnosti policejního útvaru, policisty- sdělení*“. Žalobce způsob povinného subjektu vyřízení jeho žádosti o informaci napadl stížností dle § 16a zák. č. 106/1999 Sb. podanou u nadřízeného orgánu povinného subjektu, který rozhodnutím ze dne 12. 10. 2009, č. j. MV-68763-3/KM-2009 stížnosti žalobce vyhověl.

Povinný subjekt pak dne 21. 10. 2009 pod č. j. UOOZ-2623-8/ČJ-2009-36 vydal rozhodnutí, kterým žádost o informaci žalobce dle § 15 odst. 1 v návaznosti na § 11 odst. 4 písm. a) zák. č. 106/1999 Sb. odmítl.

Žalobce podal u žalované proti rozhodnutí ~~.....~~ ~~povinného subjektu~~ v zákonné lhůtě odvolání, které žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím dle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb. zamítla.

Důkaz: spisový materiál PČR, ÚOOZ, služby kriminální policie a vyšetřování Brno, Expozitory Brno vedený pod sp. zn. UOOZ-2623-/ČJ-2008-36, ~~.....~~ ~~.....~~ ~~.....~~ který nechť si vyžádá soud, spisový materiál žalované vedený pod sp. zn. MV-68763-5/KM-2009, který nechť si vyžádá soud

III.

Žalovaná nejprve v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje průběh celého řízení žádosti o informace. Dále žalovaná uvádí, že „*odvolací orgán především konstatuje, že v rámci své úřední činnosti rozhodoval již ve věci stížnosti, kterou odvolatel podal, jak již uvedeno, proti postupu povinného subjektu při uvěznění jeho žádosti, ve svém rozhodnutí deklaroval svůj právní názor k námitkám, které stěžovatel uvedl a jež jsou shodné s těmi, které nyní uvádí. Na svůj právní názor prezentovaný v v odůvodnění stížnosti odvolací orgán v podrobnostech odkazuje a omezuje se na pouhé opakování dvou zásadních argumentů, které jej vedou k odmítnutí námitek odvolatele*“.

Žalobce se neztotožňuje s tvrzením žalované ohledně podobnosti námitek uplatněných ve výše uvedené stížnosti podané dle § 16a zák. č. 106/1999 Sb., kdy žalobce pouze namítal nezákonný postup spočívající v tom, že povinný subjekt libovolně nepostupoval dle zák. č. 106/1999 Sb., ale svévolně si určil pro svůj postup užití zák. č. 273/2008 Sb., žádné další jiné námitky žalobce ve své stížnosti neuplatňoval a už vůbec ne námitky shodné s odvoláním.

Jestliže žalovaná odkazuje na svůj právní názor prezentovaný sice v téže věci ovšem reagující na jiné podání žalobce se zcela jiným obsahem, má žalobce za to, že v této části je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalobci není známo, konkrétně na jaké právní názory zcela jiného rozhodnutí žalovaná odkazuje. Žalobci je tímto postupem poškozen na svém právu na spravedlivý proces, neboť mu není zřejmé, na jaký právní názor žalovaná odkazuje a nemůže pak ani užít žádné obrany.

Žalovaná dále shrnuje ve svém odůvodnění napadeného rozhodnutí dva „*zásadní argumenty*“, které žalovanou vedly k odmítnutí námitek žalobce.

1. Žalovaná namítá, že žádost o informace ve zkoumaném případě tvoří otázky, na něž lze odpovědět pouze vyslovením určitého názoru, jenž v daném případě není zaznamenán v podobě, kterou pro informaci, jíž je možno poskytnout, vyžaduje zákon č. 106/1999 Sb..

S ohledem na výše uvedené otázky v bodě II- označené pod čísly 1-7, jejichž odpovědi v rámci zák. č. 106/1999 Sb. se žalobce domáhal, je zřejmé, že se žalobce nedomáhal vyslovení určitých názorů, ale poskytnutí požadovaných informací ve smyslu zák. č. 106/1999 Sb.. Vzhledem k tomu, že žalovaná se k tomuto svému argumentu nijak blíže nevyjadřuje, není žalobci známo, zda u všech svých otázek se dle žalované domáhal vyslovení určitého názoru, či zda pouze u některých. Odůvodnění žalované v této části pak žalobce považuje za zmatečné a tudíž rovněž za nepřezkoumatelné.

Co se týče druhé části prvního argumentu žalované, tedy, že požadované informace nejsou zaznamenány v podobě dle § 3 odst. 3 zák. č. 106/1999 Sb. i tento požadavek žalobce za neopodstatněný. Nicméně ani k tomuto argumentu nepodává žalovaná žádné bližší vysvětlení. Žalobce má za, že žalovaná výše uvedené ustanovení interpretuje příliš restriktivně. Výklad tohoto ustanovení způsobem provedeným žalovaným by pak v případě jeho správnosti, kterou žalobce nepředpokládá, znamenal zásah do ústavně garantovaných práv na informace. Obdobně se k této problematice vyjádřil **Krajský soud v Praze**, sp. zn. 44 Ca 179/2002 a Korběl, F. a kol.: Právo na informace, Zákon o svobodném přístupu k informacím. Zákon o právu na informace o životním prostředí. Komentář. 2 vydání. Praha. Linde Praha, a. s. , 2005, a to následovně: „ Otázkou je, zda existuje povinnost poskytovat informace, které se sice vztahují k působnosti povinného subjektu, ale povinný subjekt je z nejrůznějších důvodů fyzicky nemá. I zde je nutno jednoznačně dovodit, že ano. Zákon totiž v odst. 1 váže povinnost poskytovat informace, které se vztahují k působnosti povinného subjektu. Komentované ustanovení pak doplňuje, že odložit lze pouze takovou žádost, která se domáhá informací, jež se nevztahují k působnosti povinného subjektu. Kritériem pro poskytnutí informací je tedy vztah působnosti povinného subjektu, nikoliv fyzická dispozice. To má významné důsledky, neboť povinný subjekt je v takovém případě povinen požadované informace vyhledat a opatřit“.

2. Dále žalovaná uvádí, že požadavky v jednotlivých bodech žádosti se týkají činnosti jednotlivých policistů prováděné v rámci trestního řízení proti osobě žalobce, jež v době podání žádosti nebylo pravomocně skončeno a odkazuje na § 11 odst. 4 písm. a) zák. č. 106/1999 Sb..

Žalobce namítá, že se nedomáhal informací, které by byly informacemi dle § 11 odst. 4 písm. a) zák. č. 106/1999 Sb. Předně žalobci je znám obsah trestního spisu vedeného Městským soudem v Brně pod sp. zn. 92 T 86/2009, neboť v něm má postavení obžalovaného.

Jak vyplývá z trestního spisu, policisté **[redacted]** neplnili v rámci trestního řízení vedeného proti žadateli v bodech 1) - 7) žádosti o informace žádné úkony trestního řízení popsané v z.č. 141/1961 Sb., Trestní řád. Pouze byli některým úkonům přítomni, podle vlastního tvrzení však při těchto úkonech neměli žádné procesní postavení a úkoly stanovené z. č. 141/1961 Sb, Trestním řádem. Jejich přítomnost u hlavního líčení, jakož i u dalších úkonů vyjmenovaných v žádosti o informace, není odůvodněna probíhajícím trestním řízením, když sami u výslechu konaného u hlavního líčení nebyli schopni důvod své přítomnosti u úkonů vysvětlit a obhájit.

Ust. § 55/1 písm. c) tr.ř. uvádí, že protokol musí obsahovat kromě jména příjmení úředních osob i jejich funkci.

Pokud se týká bodu 3) žádosti o informace, pak je v závěru protokolu potvrzeno, že kpt. Bc. Jiří Bartošek byl výslechu přítomen, avšak žádná funkce ani procesní důvod jeho přítomnosti uveden není. Jeho přítomnost se tak zjevně netýká probíhajícího trestního řízení.

Pokud se týká bodu 4) žádosti o informace, pak je v závěru protokolu uvedeno jméno a podpis obou policistů v kolonce určené pro vyslychajícího, i když u hlavního líčení konaného v trestní věci žadatele dne 18.8.2009 bylo potvrzeno, že tento údaj je nepravdivý a přítomnost obou policistů se tak zjevně netýká probíhajícího trestního řízení.

Pokud se týká bodu 5) žádosti o informace, pak je v závěru protokolu uvedeno jméno a podpis **[redacted]** v kolonce určené pro vyslychajícího, i když u hlavního líčení konaného v trestní věci žadatele dne 18.8.2009 bylo potvrzeno, že tento údaj je nepravdivý a přítomnost policisty se tak zjevně netýká probíhajícího trestního řízení.

Pokud se týká bodu 6) žádosti o informace, pak je v závěru protokolu potvrzeno, že [redacted] byl výslechu přítomen, avšak žádná funkce, ani procesní důvod jeho přítomnosti uveden není. Jeho přítomnost se tak zjevně netýká probíhajícího trestního řízení.

Pokud se týká bodu 7) žádosti o informace, pak je v závěru protokolu potvrzeno, že kpt. Bc. Petr Jež byl výslechu přítomen, avšak žádná funkce, ani procesní důvod jeho přítomnosti uveden není. Jeho přítomnost se tak zjevně netýká probíhajícího trestního řízení.

Žalovaná pak dále argumentuje, že plat policisty je chráněným osobním údajem, což tedy žalobce nepochybně, nicméně ve své žádosti o informace se dále domáhal poskytnutí informací sdělení např. „...*jaké byly další náklady spojené s dopravou uvedeného policisty do Vazební věznice Brno Bohunice....do Hradce Králové na ÚOOZ SKPV*“, kterými se povinný subjekt ani žalovaná v rozporu se zákonem. č. 106/1999 Sb. nijak nezabývaly.

IV.

Žalobce na okraj podotýká, že nesouhlasí s tvrzením žalované, která má za to, že povinný subjekt postupoval správně, jestliže žádost o informaci dle zák. č. 106/1999 Sb. žalobce prvotně posoudil jako podnět ve smyslu § 97 odst. 1 písm. a) zák. č. 273/2008 Sb.. Povinný subjekt k takovémuto posouzení není oprávněn. V případě, kdy je u něj učiněno podání, ve kterém je uvedeno, že se žadatel domáhá poskytnutí informace dle zák. č. 106/1999 Sb., je pak povinen postupovat výslovně podle § 14 zák. č. 106/1999 Sb.. Zvolení jakéhokoliv jiného postupu pak žalobce hodnotí jako projev nezákonné libovůle a zasahující do jeho ústavního práva na informace.

Žalobce napadené rozhodnutí tedy z části hodnotí v rámci uplatněných žalobních námitek za nepřezkoumatelné a nezákonné. Má za to, že povinnému subjektu nebránila žádná zákonná překážka k postupu dle § 15 odst. 1 zák. č. 106/1999 Sb. a rozhodnutí žalované, která postup povinného subjektu potvrdila, považuje za nezákonný.

V.

S ohledem na výše uvedené navrhuje žalobce prostřednictvím svého právního zástupce, aby soud vydal tento

rozsudek:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 1. 2010. vydané pod č. j. MV-68763-5/KM-2009 a spolu s ním rozhodnutí Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování, Expozitury Brno ze dne 21. 10. 2009, č. j. UOOZ-2623-8/ČJ-2009-36, **se zrušují a požadované informace** se spočívající ve sdělení, zda je povinnému subjektu známo, že příslušníci P ČR, služebně zařazení u jeho útvaru, [redacted] dne 16.6.2009 v 9,45 hod. v době výkonu služby jakožto veřejnost navštívili hlavní líčení u Městského soudu v Brně sp.zn. 92 T 86/2009, aniž přitom plnili úkoly spojené s výkonem služby. Dále, zda je takové jednání policistů placených z prostředků státního rozpočtu v souladu se služebními a dalšími předpisy. Jakým konkrétním způsobem se policisté [redacted] podíleli na vyšetřování, popř. jaké konkrétní služební nebo pracovní úkoly plnili při vyšetřování věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, a to jak před zahájením trestního stíhání, tak po jeho zahájení proti žalobci. Z jakého důvodu byl policista [redacted] přítomen dne 13.10.2008 po celou dobu výslechu svědkyně [redacted] ve věci vedené povinným subjektem pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejméně 15,00 hod. do

nejméně 19,20 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly a jaké další náklady povinného byly vynaloženy na přítomnost uvedeného policisty u výslechu po dobu nejméně 4 hod., 20 min.. Z jakého důvodu byli policisté [redacted] přítomni dne 11.3.2009 po celou dobu výslechu svědka [redacted] ve věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejméně 12,00 hod. do nejméně 15,40 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké další náklady povinného subjektu byly vynaloženy na přítomnost obou uvedených policistů u výslechu po dobu nejméně 3 hod., 40 min.. Z jakého důvodu byl policista [redacted] přítomen dne 16.3.2009 po celou dobu výslechu svědka [redacted] ve věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejméně 9,20 hod. do nejméně 11,30 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly další náklady povinného subjektu vynaloženy na přítomnost uvedeného policisty u výslechu po dobu nejméně 2 hod., 10 min., z jakého důvodu byl policista [redacted] přítomen dne 20.3.2009 po celou dobu podání vysvětlení svědkem [redacted] ve Vazební věznici Brno-Bohunice, ve věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejméně 8,50 hod. do nejméně 8,55 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly další náklady povinného subjektu vynaloženy na přítomnost uvedeného policisty u výslechu po dobu nejméně 5 min. a další náklady spojené s dopravou uvedeného policisty do Vazební věznice Brno-Bohunice. Z jakého důvodu byl policista [redacted] přítomen dne 2.4.2009 po celou dobu výslechu svědkyně [redacted] v Hradci Králové na ÚOOZ SKPV, ve věci vedené povinným pod sp.zn. UOOZ-10/TČ-2009, od nejméně 11,13 hod. do nejméně 12,15 hod., jaké přitom plnil konkrétní služební úkoly. Dále, jaké byly další náklady povinného vynaloženy na přítomnost uvedeného policisty u výslechu po dobu nejméně 1 hod., 2 min. a jaké byly vynaložené další náklady spojené s dopravou uvedeného policisty do Hradce Králové na ÚOOZ SKPV s e p o s k y t u j í.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení do 3 dnů ode dne právní moci rozsudku.

V Brně dne 15. 3. 2010

Mgr. [redacted]
advokát
[redacted]
[redacted] advokát

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX00DCD07
prvotní identifikátor

odbor právní
pošt. schr. 155/P
140 21 PRAHA 4

Č. j.: MV-60744-5/P-2010

Praha 12. srpna 2010
Počet listů: 4

Městský soud v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská 1006/18
111 21 PRAHA 1

ke sp.zn.: 5 A 67/2010

Žalobce:

[REDACTED],
bytem [REDACTED],

právně zastoupen: Mgr. R. [REDACTED] S. [REDACTED], advokátem,
[REDACTED]

Žalovaný:

Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,
doručovací adresa: **Ministerstvo vnitra
právní odbor
pošt. schr. 155/P
140 21 Praha 4**

žaloba proti rozhodnutí žalovaného

Vyjádření
žalovaného k žalobě

Dvojmo

V rubrikované právní věci podává žalovaný správní orgán na základě výzvy nadepsaného soudu ze dne 3. června 2010 toto své **vyjádření** k žalobě. Originály příslušných správních spisů žalovaný současně zasílá prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

I.

Správní žalobou, podanou dne 17. března 2010 Městskému soudu v Praze, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. MV-68763-5/KM-2009 ze dne 11. ledna 2010 a rozhodnutí Policie ČR, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „povinný subjekt“) č.j. UOOZ-2623-8/ČJ-2009-36 ze dne 21. října 2009 a poskytnutí v žalobě specifikovaných informací s tím, že žalovanému má být současně uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení do 3 dnů ode dne právní moci rozsudku.

II.

Žalobce touto žalobou napadá výše označené rozhodnutí žalovaného, který jako věcně příslušný odvolací orgán zamítl odvolání žalobce proti výše označenému rozhodnutí povinného subjektu, jímž byla odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 1. září 2009, podaná ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“), a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žalobce namítá, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech a toto rozhodnutí považuje za nezákonné, zmatečné a zčásti nepřezkoumatelné. Postupem žalovaného měl být žalobce rovněž poškozen na svém právu na spravedlivý proces. S argumentací, obsaženou v napadených rozhodnutích žalovaného i povinného subjektu, nesouhlasí a považuje ji za neopodstatněnou.

III.

S výše uvedenými závěry a námitkami žalobce žalovaný nesouhlasí a sděluje k nim následující. Žalobcem podanou žádost o poskytnutí informace tvoří otázky, na které by povinný subjekt mohl odpovědět pouze vyslovením určitého svého názoru (ten by však v daném případě nebyl zaznamenán v podobě, kterou pro informace, jež je možné poskytnout, vyžaduje zákon v ust. § 3 odst. 3), případně by odpovědi povinného subjektu došlo k vytvoření nové informace. Z ust. § 2 odst. 4 zákona pak vyplývá, že povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. S ohledem na výše uvedené lze považovat postup žalovaného, resp. povinného subjektu, spočívající v odmítnutí podané žádosti o poskytnutí informace, ve svém důsledku za správný.

Námitku žalobce, že žalovaný vykládá výše citovaná ustanovení zákona příliš restriktivně a zasahuje tak do ústavně garantovaného práva na informace, ke které žalobce připojil citaci z příslušné odborné literatury, považuje žalovaný za irelevantní.

Ve smyslu čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány povinny poskytovat informace o své činnosti přiměřeným způsobem, podmínky a provedení přitom stanoví zákon. Zde citovaný ústavní princip byl žalovaným při jeho postupu a rozhodování v řízení o podané žádosti dodržen. Navíc žalobcem uvedená citace z odborné literatury se vztahuje k postupu povinného subjektu při odložení žádosti o informaci podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona, nikoli k odmítnutí žádosti dle ust. § 15 odst. 1 zákona tak, jak tomu bylo v dané věci.

Dle názoru žalovaného se žalobcem podaná žádost o informace v jednotlivých bodech svým obsahem jednoznačně týká činnosti dotčených příslušníků Policie ČR, prováděné v rámci trestního řízení, vedeného povinným subjektem (jako příslušným orgánem činným v trestním řízení) proti osobě žalobce, které v době podání žádosti o informace nabylo pravomocně skončeno. Podle ust. § 11 odst. 4 písm. a) zákona povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení. Odmítnutí žalobcem podané žádosti o poskytnutí informace tak bylo zcela oprávněné.

Dotčení policisté se na předmětném trestním řízení podíleli svými jednotlivými úkony při prověřování a následném vyšetřování trestní věci, konkrétně zjišťováním, prověřováním a vyhodnocováním důkazních materiálů v rámci dokumentace trestné činnosti (čímž plnili úkony trestního řízení ve smyslu zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád). K otázce přítomnosti policistů u těch úkonů, jež ve své žádosti označil žalobce, žalovaný opakovaně uvádí, že dotčení policisté k nim byli věleři svým nadřízeným, případně se jich účastnili s jeho souhlasem.

Podle svého tvrzení měl žalobce být postupem žalovaného zkrácen na svém právu na spravedlivý proces tím, že žalovaný ve svém rozhodnutí odkázal na právní názor, který však prezentoval v jiném rozhodnutí, vydaném v dané věci (v rozhodnutí o stížnosti žalobce dle ust. § 16a zákona). Uvedenou námitku považuje žalovaný za nedůvodnou a účelovou, neboť žalobce byl s obsahem tohoto rozhodnutí seznámen (bylo mu doručeno) a znal rovněž konstantní právní argumentaci žalovaného v dané věci. V průběhu řízení o podané žádosti o informace žalobce dále namítal, že jeho právo na spravedlivý proces bylo porušeno rovněž tím, že činnost dotčených policistů nebyla řádně zachycena v trestním spise a je tak před žalobcem utajována. K tomu žalovaný uvádí, že pokud žalobce (v trestním řízení v postavení obžalovaného), měl ve své trestní věci výhrady k postupu policejního orgánu (povinného subjektu) měl možnost podat podle příslušných ustanovení trestního řádu stížnost k dozorcímu státnímu zástupci, čímž by bylo jeho právo na spravedlivý proces zajištěno. Postup podle trestního řádu totiž nelze suplovat žádostí ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb.

K námitce žalobce, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nezabýval částí jeho žádosti o informace, kde požadoval sdělení, jaké byly další náklady vynaložené v souvislosti s realizací některých v žádosti označených úkonů dotčených policistů, žalovaný uvádí, že tyto informace byly žalobci sděleny v podání povinného subjektu ze dne 15. září 2009, jímž prvotně reagoval na podanou žádost o informaci („Policie nevyčísľuje finanční nároky na jednotlivé úkony policistů.“).

V podané žalobě žalobce dále uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že povinný subjekt postupoval správně, pokud žalobcem podanou žádost o informace dle zákona prvotně posoudil jako podnět ve smyslu ust. § 97 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dle názoru žalobce není povinný subjekt k takovému postupu oprávněn, když se z jeho strany jedná o nezákonnou libovůli, jež zasahuje do jeho ústavou garantovaného práva na informace. Žalovaný si za tímto svým závěrem stojí. Podle názoru žalovaného správnost uvedeného závěru potvrdil v průběhu předmětného správního řízení i sám žalobce, když ve svém odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti uvedl, že se v dané věci nejedná o otázku informací o probíhajícím trestním řízení, ale čistě o otázku, zda je jednání dotčených policistů a jejich nadřízených v souladu se služebními a dalšími předpisy a o otázku hospodaření s veřejnými prostředky u povinného subjektu. Žalovaný zde postupoval podle ust. § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a žalobcovu žádost o poskytnutí informací hodnotil podle obsahových (a nikoli pouze formálních) kritérií. Obsah předmětného podání bylo možné podle charakteru jednotlivých dotazů posoudit jako kritiku činnosti dotčeného útvaru Policie ČR a jednotlivých policistů. Nelze tak akceptovat tvrzení žalobce, že povinný subjekt zcela svévolně posoudil jím podanou žádost o informace podle jiného právního předpisu (tj. zákona č. 273/2008 Sb.). Naopak, povinný subjekt se při vyřizování předmětného podání snažil žalobci vyjít vstříc a ve svém přípisu ze dne 15. září 2009 mu sdělil ty skutečnosti, které mu (s ohledem na obsah žádosti) sdělit mohl.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem je žalovaný přesvědčen, že jeho žalobou napadené rozhodnutí je v souladu s příslušnými právními předpisy, obsahuje veškeré zákonné náležitosti a je dostatečně odůvodněné. Nelze ho tudíž považovat za nezákonné a nepřezkoumatelné. Rovněž tak je žalovaný přesvědčen, že veškeré žalobcem uplatněné námitky nejsou důvodné. V bližším žalovaný odkazuje na svá rozhodnutí v dané věci, jakož i na rozhodnutí a sdělení povinného subjektu.

K procesní stránce věci žalovaný sděluje, že souhlasí s tím, aby o věci samé bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

IV.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti má žalovaný za to, že **předmětná žaloba není důvodná, a navrhuje soudu, aby tuto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst 7 soudního řádu správního zamítl.**

JUDr. Ivana Pecháčková
ředitelka odboru právního
podepsáno elektronicky

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně – Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, o.s.**, IČ: 26653486, se sídlem v Brně – Kníničkách, U Luhu 23, zastoupen Mgr. Luděkem Šikolou, advokátem se sídlem Brno, Údolní 33, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2009, č.j. MV-46289-2/ODK-2009,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2009, č.j. MV-46289-2/ODK-2009 (dále též napadené rozhodnutí), jímž bylo rozhodnuto podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), o stížnosti žalobce datované dnem 13.6.2009 na postup Jihomoravského kraje při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací, doručené dne 15.5.2009 a vedené pod sp.zn. S-JMK 68763/2009 OKP tak, že postup povinného subjektu – Jihomoravského kraje při vyřizování žádosti o poskytnutí informací se potvrzuje.

V prvním žalobním bodu žalobce namítl, že postupem žalovaného bylo porušeno jeho právo na informace i procesní právo na zákonné a rychlé vyřízení věci dle článku 17 Listiny základních práv a svobod a dle § 14 odst. 5 písm. d) a § 15 zákona č. 106/1999 Sb., jestliže o jeho žádosti o informace povinný subjekt nerozhodl, když žádost směřoval k Radě Jihomoravského kraje jako povinnému subjektu, avšak odpověď obdržel od Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Zdůraznil, že v daném případě byl ze strany žalobce jako povinný

subjekt osloven orgán územního samosprávného celku, jehož člen veřejně vystoupil s určitými informacemi, které musí mít nepochybně podloženy dokumenty, a tudíž je schopen zodpovědně vyřídit předmětnou žádost se znalostí věci. Dle názoru žalobce neexistuje zákonný důvod, pro který by v daném případě bylo možné vyřízení žádosti o informace jiným povinným subjektem, byť v rámci jednoho územního samosprávného celku. Sdělení zaslané žalobci jiným subjektem, než který byl osloven, subjektem, který nemá k požadovaným informacím přímý přístup, nemá žádnou vypovídací hodnotu o tom, zda požadované informace skutečně existují, v jakém rozsahu atd. Dle názoru žalobce nelze dovozovat, že územně samosprávný celek a jeho orgány tvoří dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. jeden povinný subjekt, neboť k tomuto výkladu neexistuje zákonný podklad. Stávající znění zákona č. 106/1999 Sb. je naprosto jednoznačné, po novele č. 61/2006 Sb. jsou povinnými subjekty jak samosprávný celek jako takový (kraj, obec), tak i všechny jeho orgány (tj. u krajů mj. krajský úřad, hejtmán a Rada). Dle žalobce je Rada Jihomoravského kraje samostatným povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., který byl žalobcem požádán o poskytnutí konkrétních informací. Jako samostatný subjekt práva na informace byla Rada Jihomoravského kraje dle názoru žalobce povinna na jeho žádost sama reagovat, a nikoli postoupit či jinak delegovat svoji zákonnou povinnost na jiný samostatný subjekt práv a povinností v rámci práva na svobodný přístup k informacím.

Ve druhém žalobním bodu žalobce poukázal na to, že podal stížnost na nečinnost povinného subjektu – Rady Jihomoravského kraje. Nevyřízení žádosti osloveným povinným subjektem je nezákonný postup. Účelem řízení o stížnosti je mj. přezkoumat, zda povinný subjekt je či není nečinný. Žalovaný pro případ, že žalobcův názor je správný (na žádost měla reagovat Rada Jihomoravského kraje), nevyvozuje vůbec závěry ohledně nečinnosti povinného subjektu. Z uvedeného je patrné nepochopení podstaty a účelu řízení o stížnosti žalovaným.

Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, když se spokojil s vyjádřením několika odborů Krajského úřadu Jihomoravského kraje, aniž by prověřil, zda skutečně požadovanými informacemi nedisponuje ani sám radní, člen povinného subjektu, na základě jehož tvrzení byla žádost o informace formulována. Z uvedených důvodů je proto třeba zcela odmítnout mylné argumenty, které žalovaný na podporu postupu Jihomoravského kraje uvádí v napadeném rozhodnutí. Nezákonným postupem Jihomoravského kraje potvrzeným žalovaným byl žalobce zkrácen na svém právu na svobodný přístup k informacím podle článku 17 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě argumentoval shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. sice jsou povinnými subjekty územní samosprávné celky a jejich jednotlivé orgány, avšak při poskytování informací ze samostatné působnosti je nutné vycházet z podstaty územních samosprávných celků jako veřejnoprávních korporací, jímž zákon vymezuje okruh záležitostí náležejících tomuto subjektu jako jejich „vlastní“ činnosti, tedy jako jejich samospráva či samostatná působnost. Okruh těchto činností je v případě krajů vymezen v § 14 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), dle kterého do samostatné působnosti krajů patří záležitosti, které jsou v zájmu kraje a občanů kraje, pokud nejde o přenesenou působnost kraje. Zákon tedy svěřuje samosprávnou působnost přímo kraji jako územnímu samosprávnému celku – veřejnoprávní korporaci. Navazující rozdělení pravomoci rozhodovat o konkrétních otázkách spadajících do samostatné působnosti mezi jednotlivé krajské orgány z tohoto hlediska představuje pouze bližší organizační rozdělení činnosti v rámci daného

samosprávného celku, aniž by však z těchto orgánů v oblasti samostatné působnosti činilo zvláštní, samostatně fungující jednotky. Orgány kraje, pokud utvářejí a realizují vůli kraje a rozhodují o otázkách samostatné působnosti, tak činí nikoli svým vlastním jménem, ale jménem kraje jako takového. V rámci výkonu přenesené působnosti je to poněkud odlišné, a sice v tom, že někdy zákon svěřuje určitou pravomoc (v rámci výkonu státní správy, nikoli samosprávy) přímo konkrétnímu orgánu územního samosprávného celku, vystupujícímu pak samostatně vlastním jménem, např. jako správní orgán, a nikoli tedy územnímu samosprávnému celku jako takovému, i když se objevují i situace, kdy je pravomoc svěřena územnímu samosprávnému celku, který ji má vykonávat v přenesené působnosti. Na základě uvedených skutečností má žalovaný za to, že připuštění orgánů územních samosprávných celků, jakožto samostatných povinných subjektů, připadá v úvahu pouze při splnění konkrétních skutečností a pouze a jen v oblasti přenesené, nikoli samostatné působnosti. Tento výklad není dle názoru žalovaného v rozporu ani s článkem 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, který hovoří o orgánech územní samosprávy, neboť takové označení bylo v době přijetí Listiny základních práv a svobod užíváno i pro označení samosprávného celku a ani s § 2 odst. 2 vyhlášky č. 442/2006 Sb., kterou se stanoví struktura informací zveřejňovaných o povinném subjektu způsobem umožňujícím dálkový přístup, jehož hypotéze se nemůže týkat poskytování informací ze samostatné působnosti. Orgán, jež informace poskytuje, je mj. odpovědný za úplnost poskytnutých informací, což je také přezkoumatelná okolnost v řízení dle § 16 zákona č. 106/1999 Sb. K námitce týkající se nečinnosti povinného subjektu – Radě Jihomoravského kraje vznesené ve druhém žalobním bodu žalovaný odkázal na shora uvedené skutečnosti a uvedl, že vzhledem k tomu, že povinný subjekt je kraj, jakožto územní samosprávný celek, pak nedochází k nečinnosti povinného subjektu. K námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný odkázal na bod III./D odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že dle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném případě byla existence požadovaných informací u povinného subjektu prověřena, a to sděleními jednotlivých odborů krajského úřadu a konečným sdělením povinného subjektu, že těmito informacemi nedisponuje. Proto dle názoru žalovaného nevznikly důvodné pochybnosti. Důvodnou pochybnost, která by opodstatnila odlišný přístup k věci, nelze dle názoru žalovaného dovést pouze z určité obecné pravděpodobnosti či očekávání. Důvodnou může být jen taková pochybnost, jíž lze podložit relevantními argumenty právního charakteru, případně takovými okolnostmi či souvislostmi skutkové povahy, které samy o sobě zcela zjevně zpochybňují správnost postupu povinného subjektu při vyřízení žádosti o informace. Pokud by žalovaný měl pochybnost o řádném vyřízení žádosti, rozhodl by o postupu povinného subjektu tak, že by povinnému subjektu přikázal věc vyřídit. V daném případě však žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že by povinný subjekt měl k dispozici dokumenty, ze kterých Ing. Venclík vycházel při svém vystoupení v předmětném článku, a ani ze spisového materiálu předloženého žalovanému nevzešla pochybnost zakládající důvod pro vrácení věci povinnému subjektu. Zdůraznil, že v řízení o stížnosti nebylo prokázáno, že by konkrétní korespondence, kterou žalobce požadoval, skutečně existovala, a proto není zřejmé, jaká konkrétní újma žalobci vydáním napadeného rozhodnutí vznikla.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 15.5.2009 doručil žalobce do elektronické podatelny Krajského úřadu Jihomoravského kraje žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., v jejímž

textu uvedl, že je směřována Radě Jihomoravského kraje. V této žádosti žalobce uvedl následující:

„Podle přiloženého článku radní Ing. Venclík veřejně uvedl:

Ovšem ani v případě úspěšné výstavby R 52 nemá kraj vyhráno. Jestli se podaří těch chybějících 20 km postavit, přivedeme ty miliony aut na kraj Brna na Vídeňskou ulici a budeme řešit další problém, jak s nimi projet Brnem, když nemáme postaveny plánované tangenty,“ připomněl Venclík.

Požadujeme:

- a) doložit kopiemi dokumentu, kolik milionů aut projekty podporované Ing. Venclíkem přivedou na kraj Brna a na Vídeňskou ulici,
- b) sdělit, kolik roků má podle plánu JMK trvat, že miliony aut přivedené na kraj Brna a na Vídeňskou ulici díky projektům podporovaným Ing. Venclíkem budou takto zatěžovat uvedenou oblast Brna,
- c) předat dokumenty dokladující, jaký plán má JMK pro řešení vyvolaného problému podle bodu B,
- d) sdělit, jak se Jihomoravský kraj vypořádal s autorizovanou studií dopravního odborníka Ing. Strnada (a předat dokumenty, které to dokládají), který doložil, že koncepce s napojením Rakouska u Mikulova místo u Břeclavi je chybná a že dojde k dramatickému zatížení R 52 u Brna a že velmi výrazné odvedení kamionové dopravy a odlehčení Brněnské aglomerace řeší napojení u Břeclavi,
- e) sdělit, jak se Jihomoravský kraj vypořádal s autorizovanou studií dopravního odborníka Mgr. Dufka (a předat dokumenty, které to dokládají), který doložil, že koncepce s napojením Rakouska u Mikulova místo u Břeclavi je chybná a že dojde k dramatickému zatížení R 52 u Brna a že velmi výrazné odvedení kamionové dopravy a odlehčení Brněnské aglomerace řeší napojení u Břeclavi.“

Dopisem Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odborem kontrolním a právním, ze dne 28.5.2009, č.j. JMK 68763/2009, bylo žalobci sděleno, že povinný subjekt nemá k dispozici žádné požadované informace ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. k písm. a) – e) žádosti a není ani povinen takovéto informace mít.

Dne 16.6.2009 podal žalobce stížnost na postup při vyřizování jeho žádosti podle ustanovení § 16a zákona č. 106/1999 Sb.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8.7.2009, č.j. MV-46289-2/ODK-2009, byl postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace potvrzen. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný, pokud jde o otázku povinného subjektu, argumentoval shodně jako ve vyjádření k žalobě. Uvedl dále, že posoudil postup povinného subjektu a k uvedené žádosti konstatoval, že smyslem zákona č. 106/1999 Sb. je poskytování informací o činnosti povinných subjektů (informací vztahujících se k působnosti povinných subjektů). Informací se přitom rozumí dle § 3 odst. 3 uvedeného zákona, jakýkoli obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoli nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Informační povinnost se proto může vztahovat pouze k informacím reálně existujícím. Povinný subjekt žadateli k podané žádosti poskytl doprovodnou informaci

spočívající ve sdělení, že žádnou z požadovaných informací nemá (a není povinen těmito informacemi disponovat). Toto lze v souladu se standardní výkladovou praxí žalovaného považovat za řádné vyřízení žádosti odpovídající sdělení žadateli (takové sdělení má charakter doprovodné informace ve smyslu § 3 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.). Jelikož nejde o odmítnutí žádosti (žádost je věcně vyřízena, nedochází k jejímu odmítnutí), není v těchto případech nutné vydávat formální rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle § 15 uvedeného zákona. Žalovaný dále uvedl, že v předloženém spise jsou založeny sdělení několika odborů, ale chybí vyjádření samotného Ing. Venclíka, ač žádost reaguje právě na jeho sdělení uveřejněné v novinovém článku. Žalovaný proto zvážil, zda neexistence tohoto sdělení dosahuje takové závažnosti, aby zakládala důvodnou pochybnost o řádném vyřízení žádosti, a došel k závěru, že nikoliv. Ze samotného článku vyplývá, že smyslem nebylo podání informací o počtu aut přivezených na kraj Brna, ale pouze obecné vyjádření Jihomoravského kraje k problematice výstavby komunikace R 52. Z hlediska zákona č. 106/1999 Sb. tento článek nezakládá důvodnou pochybnost o tom, že by povinný subjekt svým sdělením ze dne 28.5.2009 řádně a včas nevyřídil uvedenou žádost.

Součástí spisového materiálu je dále žádost Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru kontrolního a právního, o předložení v žádosti požadovaných dokumentů a informací adresovaná odboru životního prostředí, odboru kanceláře hejtmána, odboru dopravy a odboru územního plánování a stavebního řádu a dále odpovědi uvedených odborů na uvedenou žádost, z nichž vyplývá, že požadovanými dokumenty a informacemi nedisponují.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle ustanovení § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel,

- a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6,
- b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti,
- c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo
- d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

Podle odstavce 6 citovaného ustanovení nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

- a) postup povinného subjektu potvrdí,
- b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo
- c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti...

Stěžejní námitka žalobce spočívá v jeho přesvědčení, že vzhledem k tomu, že jeho žádost o poskytnutí informací byla směřována k Radě Jihomoravského kraje jako povinnému subjektu, a nikoli ke Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, byla jí povinna vyřídít přímo Rada kraje, a nikoli tedy krajský úřad. Žalobce svůj právní názor opírá o ustanovení 2 odst. 1 zákona o informacích, ve spojení s ustanovením § 1 odst. 3 věty první zákona o krajích, podle něhož je kraj samostatně spravován zastupitelstvem kraje (dále jen "zastupitelstvo"); dalšími orgány kraje jsou rada kraje (dále jen "rada"), hejtman kraje (dále jen "hejtman") a krajský úřad. Dovojuje, že povinnými orgány ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím jsou tedy nejen územní samosprávné celky (jako takové), ale i jejich jednotlivé orgány, mimo jiné Rada kraje. V daném případě byl žalobce oslovil orgán územního samosprávného celku, který s požadovanou informací prokazatelně pracoval, a tudíž má požadovanou informaci k dispozici, přičemž informace poskytnutá jiným povinným subjektem by byla dle žalobce informací toliko zprostředkovanou, popř. zbytečně zkreslenou. Nadto je reálně možné, že např. informace známé jen radě kraje nemusí být známy krajskému úřadu, jelikož orgány územního samosprávného celku jednají odděleně a mají zákonem svěřeny odlišné pravomoci.

Pokud jde o tuto argumentaci, lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které se vztahovalo k obdobným námitkám žalobce v jiné věci, a to konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2010, čj. 4 Ans 13/2008-87. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *pokud jde o informace, které se vztahují k samostatné působnosti kraje jako územního samosprávného celku, je třeba vycházet ze specifík samostatné působnosti kraje. Zatímco přenesená působnost je zásadně vykonávána orgány kraje, samostatná působnost náleží kraji jako takovému. To vyplývá mimo jiné z ustanovení § 29 odst. 1 zákona o krajích, podle něhož orgány kraje vykonávají na svém území přenesenou působnost ve věcech, které stanoví zákon, ve srovnání s § 14 odst. 1 téhož zákona, podle něhož do samostatné působnosti kraje patří záležitosti, které jsou v zájmu kraje a občanů kraje, pokud nejde o přenesenou působnost kraje [srov. ustanovení § 7, § 35 a § 61 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů]. Zatímco předmětem přenesené působnosti je výkon státní správy, který je státem toliko "přenášen" na kraje, resp. jejich jednotlivé orgány, v případě samostatné působnosti se jedná o krajskou samosprávu, samosprávnou působnost kraje jako veřejnoprávní korporace, vykonávanou vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, v jejímž rámci kraj (prostřednictvím svých orgánů) realizuje své právo na autonomní správu vlastních záležitostí. Zatímco v případě přenesené působnosti se jedná toliko o dekoncentraci státní správy, působnost samostatná je výrazem decentralizace veřejné správy, tedy jejího přenosu na jiný subjekt než stát. Právo na samosprávu jako esenciální náležitost demokratického právního státu je přitom garantováno na úrovni ústavního řádu České republiky, zejména čl. 100 odst. 1 věty první Ústavy České republiky (ústavního zákona č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších ústavních předpisů, dále jen "Ústava"), podle něhož územní samosprávné celky jsou územními společenstvími občanů, která mají právo na samosprávu, jakož i čl. 8 Ústavy, podle kterého se zaručuje samospráva územních samosprávných celků. Shora uvedené rozlišení samostatné a přenesené působnosti odpovídá též čl. 105 Ústavy, podle něhož výkon státní správy lze svěřit orgánům samosprávy jen tehdy, stanoví-li to zákon.*

V případech, kdy jsou informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytovány v rámci samostatné působnosti kraje, zákon proto nebrání tomu, aby žádost o poskytnutí informací vyřídil a odpovídající informace poskytl krajský úřad, a to ani v případě, že žádost o poskytnutí informací byla směřována vůči jinému orgánu kraje (např. hejtmanovi kraje). To vyplývá mimo jiné z ustanovení § 94 odst. 1 věty první zákona o krajích, podle kterého, je-li orgánům kraje svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve věcech patřících do samostatné působnosti kraje, k řízení je příslušný

krajský úřad; na jeho rozhodování se vztahuje správní řád, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Poukázat lze dále na ustanovení § 20 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a contrario, podle něhož informace, které se týkají přenesené působnosti územního samosprávného celku, poskytují orgány územního samosprávného celku v přenesené působnosti.

Nelze proto přisvědčit argumentaci stěžovatele, že povinnými orgány ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím při poskytování informace spadající do samostatné působnosti nejsou územní samosprávné celky jako takové, ale přímo jejich jednotlivé orgány.

Rovněž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007, č. j. 2 As 12/2007 - 79, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že jedná-li se o informaci, která spadá do působnosti obcí, bylo by přílišným formalismem - zakázaným mj. s ohledem na to, že právo na informace vyvěrá z čl. 17 Listiny základních práv a svobod - žádost odkládat, pokud by byla směřována nesprávné organizační složce či orgánu obce. O odložení by pak mohlo být rozhodnuto jen v případě, pokud by žádost byla adresována zcela jiné obci.

Na závěru o oprávněnosti krajského úřadu vyřídit žádost o poskytnutí informace v samostatné působnosti kraje namísto osloveného orgánu kraje nic nemění ani žalobcem v odvolání namítaná možnost, že požadované informace má k dispozici toliko oslovený orgán kraje, popř. že snad poskytnutím informací krajským úřadem namísto rady kraje může dojít k jejich zkreslení či poskytnutí pouze těch informací, které má sám krajský úřad k dispozici. Nelze než konstatovat, že v případě, že je žádost o poskytnutí informace ve smyslu § 94 odst. 1 zákona o krajích, popř. § 66 téhož zákona vyřizována krajským úřadem, je nutné, aby krajský úřad při vyřizování žádosti úzce spolupracoval s ostatními orgány kraje a poskytl rovněž ty informace, které mají tyto orgány k dispozici. Takové řešení bude naopak zpravidla efektivnější a pro žadatele příznivější, než by tomu bylo v případě poskytování informací výhradně osloveným orgánem kraje, a to jak po stránce obsahového vyřízení žádosti, tak i s ohledem na potřebu dodržování zákonných lhůt. V tomto ohledu lze plně souhlasit s vyjádřením žalovaného. Tímto řešením proto nemůže dojít ani k ohrožení ústavně zaručeného práva na informace ve smyslu čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny, které bylo blíže vymezeno například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001 - 38, publikován pod č. 74/2004 Sb. NSS, nebo rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009 - 59.

Pokud žalobce argumentuje zněním ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. před novelizací zákonem č. 61/2006 Sb., tedy ve znění účinném do 22. 3. 2006 (podle tehdejší úpravy platilo, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky), nutno konstatovat, že i s ohledem na znění důvodové zprávy byla změna motivována toliko zájmem na zpřesnění právní úpravy, mimo jiné v důsledku posunutého chápání pojmu "orgány územní samosprávy" v původním znění zákona - důvodová zpráva k původnímu znění ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (sněmovní tisk 16/0, 3. volební období, 1998 - 2002) totiž uváděla, že **orgány územní samosprávy zahrnují obce a do budoucna po jejich faktickém zřízení i vyšší územní samosprávné celky**. Odkaz na důvodovou zprávu prováděný žalobcem je pak nutno označit za irelevantní a navíc nepřesný, neboť stěžovatelem citovaný úryvek [Proto se vedle správních úřadů (tj. ústředních a dalších orgánů státní správy, tzv. "exekutivy") jmenovitě nebo typově uvádějí další subjekty, jimiž je stát tvořen a jimiž se vůči jedinci projevuje, ať už uvedené v Ústavě, anebo proto, že jsou pověřeny státní mocí

rozhodovat o právech osob, anebo proto, že jsou zřízeny zákonem či na základě zákona.], nebyl součástí důvodové zprávy k návrhu novely zákonem č. 61/2006 Sb., jak uvádí žalobce, nýbrž k prapůvodnímu návrhu zákona o svobodném přístupu k informacím, předloženému skupinou senátorů (sněmovní tisk 1998/5/0, 3. volební období, 1998 - 2002), který však byl v průběhu legislativního procesu významně modifikován a nahrazen výše citovaným sněmovním tiskem 16/0.

Městský soud v Praze pak konečně odkazuje též na závěry Ústavního soudu učiněné v usnesení ve věci sp. zn. IV. ÚS 281/11 z 26. 4. 2011, v němž ústavní soud mj. uvedl: „*Dle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Informační zákon v ustanovení § 2 odst. 1 definuje tři okruhy povinných k podávání informací: orgány státu; územní samosprávné celky a jejich orgány; a veřejné instituce. Rozšířením výčtu povinných u územních celků informační zákon zohlednil, že činnost, kterou orgány samosprávných celků vykonávají je nejen v jejich samostatné působnosti (čl. 100 a násl. Ústavy České republiky), ale rovněž v působnosti přenesené (čl. 105 Ústavy České republiky). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že není v rozporu se zákonem, pokud se povinnosti poskytnout informace, o něž byl požádán územní celek, ujme (pověřený) orgán územního celku. Takový výklad není v rozporu s právem na informace, jak je zakotveno v čl. 17 Listiny, a Ústavní soud stěžovatele na judikaturu Nejvyššího správního soudu odkazuje.*“

S ohledem na výše uvedené soud neshledal námitku žalobce spatřující pochybení v tom, že žádosti o poskytnutí informací, které žalobce adresoval Radě Jihomoravského kraje, vyřizoval Krajský úřad Jihomoravského kraje. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jímž byl postup Krajského úřadu Jihomoravského kraje potvrzen, soud z tohoto důvodu neshledal nezákonným.

S ohledem na shora uvedený závěr, dle kterého byl k vyřízení žádosti o informace adresované Radě Jihomoravského kraje oprávněn Krajský úřad Jihomoravského kraje, který na předmětnou žádost reagoval shora uvedenou písemností, nelze jako důvodnou posoudit námitku žalobce vznesenou ve druhém žalobním bodu týkající se nečinnosti povinného subjektu – Rady Jihomoravského kraje.

Pokud se jedná o třetí žalobní námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, rovněž tuto soud jako důvodnou neshledal.

Při posuzování zákonnosti postupu Krajského úřadu Jihomoravského kraje při vyřizování žádosti o poskytnutí předmětné informace bylo rozhodující, zda Ing. Venclík jako představitel kraje ve sdělení uveřejněném v novinovém článku vycházel z informací (dokumentů) získaných od povinného subjektu. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že v daném případě byla existence požadovaných informací u povinného subjektu prověřována, a to sděleními jednotlivých odborů Krajského úřadu Jihomoravského kraje a konečným sdělením tohoto orgánu, že těmito informacemi nedisponuje.

Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení před žalovaným nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by tvrzení povinného subjektu o neexistenci požadované informace vyvracely, nelze dle názoru soudu ze skutečnosti, že ve spise není doloženo stanovisko Ing. Venclíka, zda požadovanými informacemi disponuje, učinit závěr, že bylo žalovaným rozhodnuto na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb. na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spisovém materiálu.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31.října 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **[REDACTED]**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, adresa pro doručení Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí kanceláře ministra vnitra ze dne 13.10.2010, č.j.: MV-12261-17/KM-2008,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, kanceláře ministra vnitra, ze dne 13.10.2010, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, o částečném odmítnutí přístupu k informacím ze dne 11.8.2010, č.j. KRPB-73792/ČJ-2010-0600/KR.

Žalobce v podané žalobě v bodě I popsal dosavadní průběh řízení s tím, že dne 9.10.2007 písemným podáním požádal o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, konkrétně o kopii vyšetřovacího spisu vedeného Policií České republiky, Správou Jihomoravského kraje, v uzavřené věci č.j. IN-145/11-TČ-2007. Žalobce poukázal na to, že žádost byla nejprve částečně odmítnuta rozhodnutím policie ze dne 5.12.2007, proti němuž podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání a o odvolání rozhodlo

Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 29.2.2008. Proti uvedenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou ve správním soudnictví, přičemž Městský soud v Praze žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 30.4.2010, č.j. 7Ca 68/2008 - 35, nezákonné rozhodnutí zrušil. Zároveň soud vyslovil závazný právní názor, kterým měl být žalovaný v dalším řízení vázán, nicméně povinný prvoinstanční orgán se tímto názorem neřídil a vydal opětovně takřka totožné prvoinstanční rozhodnutí ze dne 11.8.2010. Protože nové zamítavé rozhodnutí odůvodnil prvoinstanční policejní orgán opět nedostatečně a vágně, podal vůči němu žalobce opět odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Teprve po vydání tohoto rozhodnutí vydal prvoinstanční orgán zcela zmatečně další rozhodnutí ze dne 21.10.2010, ve kterém se pokusil podle ustanovení § 70 správního řádu opravit výrok a další části prvoinstančního rozhodnutí.

Pod body II a III podané žaloby žalobce popsal důvod žádosti o poskytnutí informací s tím, že vyšetřovací spis jako předmět žádosti o informace byl veden v souvislosti s trestním oznámením, podaným žalobcem na příslušníka Policie ČR [redacted] v souvislosti se zákrokem policie dne 1.5.2007. Z poskytnutých fragmentů informací v souvislosti s vyšetřováním brutality policejního zákroku zjistil žalobce další šokující skutečnosti o tom, že vyšetřování v souvislosti s nepřiměřeným zásahem nebyli jen zasahující policisté, ale i pracovníci inspekce Ministerstva vnitra. Šetřením inspekce bylo zjištěno, že před prvním použitím donucovacích prostředků proti účastníkům shromáždění nebyla s velkou pravděpodobností dána výzva s výstrahou podle ustanovení § 38 odst.3 zákona o policii. Inspekce se tímto závažným podezřením z účelového porušení zákona nezabývala a věc byla odevzdána ke kázeňskému projednání. Inspekce ministra vnitra přiznala, že velitelé gigantického policejního zásahu na ulici Bašty dne 1.5.2007 porušovali zákon, nařídili provést nezákonný zákrok, v důsledku kterého byli zraněni lidé. Toto jednání však inspekce nekvalifikovala jako trestný čin, přestože velitelé zásahu jednali vědomě, účelově disponovali s represivní policejní silou, lhali a nevypovídali pravdivě před orgány činnými v trestním řízení. S uvedeným postupem policie se žalobce jako bezúhonný a čestný občan nedokáže smířit a trvá na tom, aby mu byla požadovaná informace poskytnuta v plném rozsahu.

V bodě IV podané žaloby žalobce vyjádřil žalobní body. V prvním žalobním bodě žalobce namítl porušení ustanovení § 70 správního řádu v průběhu řízení. Podle názoru žalobce vady výroku rozhodnutí, které nelze považovat za zřejmé nesprávnosti, je možné odstraňovat jen cestou řádných a mimořádných opravných prostředků. Za zjevnou nesprávnost může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno nebo vyhotoveno a je každému zřejmá. V daném případě však jde o záměnu čísel jednacích u různých žádostí a tím také zákonitě o změnu data jejich podání. Podle názoru žalobce opravným usnesením nelze doplňovat, nahrazovat či jinak měnit výrok rozhodnutí.

Žalobce namítl opakované porušování zákonných lhůt žalovaným, když zákon určuje povinnost zpřístupnit informace bez zbytečného dokladu a patnáctidenní lhůta podle ustanovení § 14 odst.5 písm.d) zákona č. 106/1999 Sb. je lhůtou maximální. Žalobce namítá v této souvislosti i porušení ustanovení § 6 správního řádu, podle kterého má správní úřad povinnost vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. V daném případě podal žalobce jako žadatel žádost o poskytnutí informací již dne 9.10.2007, tři roky se vlekoucí řízení bylo završeno soudním rozsudkem o nezákonnosti, nezákonným postupem žalovaného vznikly žadateli a zejména veřejným rozpočtům zbytečné náklady a dotčené osoby byly nadměrně a bezdůvodně zatěžovány. Žalobce brojí proti přístupu žalovaného, který ze základních zásad

správního řízení dělá jen obecné postuláty, které lze vždy vyložit podle potřeby a jejich porušování není nijak sankcionováno.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že neměl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaný na tuto již odvolací námitku uvedl, že šetření a vyhodnocování podkladů bylo prováděno na základě původního spisového materiálu. Není však zřejmé, o jaký materiál se jedná, protože z dopisu od povinného prvoinstančního orgánu ze dne 28.7.2010 vyplývá, že povinný je v nouzi, co se týče spisového materiálu, neboť předtím poskytnutá informace již není součástí archivovaného spisu. Žalobce má za to, že je zhola nepřezkoumatelné a nejasné, co míní žalovaný slovy „původní spisový materiál“, když podle reakce povinného subjektu je zřejmé, že žádný spis ve smyslu ustanovení § 17 správního řádu ve věci nevedl a pokoušel se ho zrekonstruovat. Námitka nemožnosti seznámit se s podklady rozhodnutí směřuje nejen k činnosti žalovaného jako odvolacího orgánu, ale zejména k průběhu řízení před orgánem prvoinstančním.

V další žalobní námitce žalobce namítl, že povahu vnitřních pokynů a personálních předpisů mají pouze akty, které regulují vztahy uvnitř úřadu a nijak se neprojevují ve vztahu k třetím osobám. Žalobce v souvislosti s tím namítl, že rozkaz policejního ředitele č. 48/2007 ze dne 12.4.2010 a závazný pokyn policejního prezidenta č. 121/2003 ze dne 9.10.2003 byly připraveny a použity pro plánovaný zásah proti občanům ohlášeného veřejného shromáždění v Brně dne 1.5.2007 a je proto evidentní, že se výsledky realizace policejního rozkazu projeví v souladu s názorem Městského soudu v Praze, vysloveným v rozsudku ze dne 12.4.2006, č.j. 10Ca 196/2004-41 navenek v rámci brutálního policejního zákroku, kde došlo ke zranění lidí i zvířat, k plýtvání veřejnými prostředky v řádech milionů a kterého byl žalobce svědkem i obětí. Žalobce brojí proti tomu, že žalovaný porušuje ustanovení § 78 odst.5 soudního řádu správního, když ve zrušujícím rozsudku byl odkázán ve vztahu k hodnocení pojmu „interní pokyn“ na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 17.1.2008, č.j. 5As 28/2007-89, dostupný na www.nssoud.cz. Podle tohoto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je třeba vždy vyhodnotit obsah takového interního pokynu a vyhodnotit zejména, zda se vztahuje k výkonu veřejné správy. Pokud se totiž vztahuje k výkonu veřejné správy, která přímo ovlivňuje práva a svobody občanů, jakým je právo shromažďovací, nelze je považovat za informace vyloučené z práva na informace. Žalovaný se nevypořádal s právním názorem soudu a přezkoumatelně neodůvodnil, proč mají mít odmítnuté informace charakter interních pokynů, takže rozhodnutí napadené žalobou je zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce v podané žalobě dále namítl, že žalovaný správní úřad znovu porušuje ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního a ignoruje závazný právní názor městského soudu o tom, že jméno a příjmení není osobním údajem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím a tento názor opírá o konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 29.7.2009, č.j. 1As 98/2008-148, dostupný tamtéž). Žalovaný se pouze pokoušel zachytit se předchozí chabé právní argumentace povinného subjektu, argumentujícího ustanoveními § 11 až 16 občanského zákoníku. Tato právní úprava se týká ochrany osobnosti, je občanskoprávním institutem a její podstatou je ochrana pověsti, důstojnosti a cti před neoprávněným poškozováním. Je vyloučené, aby bylo do osobnostních práv kohokoli zasaženo poskytnutím informace, na které je uvedeno jeho jméno bez dalších identifikačních údajů a je zcela absurdní odkazem na ochranu osobnosti omezovat právo na svobodný přístup k informacím podle zvláštního zákona.

Žalobce v podané žalobě namítl neoprávněnou aplikaci ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž dovozuje, že zákon umožňuje odepřít informace pouze v případě, že by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy a zjišťovat bezpečnost České republiky. Žalobce namítal, že povinný subjekt přezkoumatelně vůbec nepředložil důvody, proč by informace o policejním zásahu, starém více než tři roky, mohly jakkoli ohrozit práva třetích osob nebo předcházet trestné činnosti. Odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí je strohé a nepřezkoumatelné, odepření informací se opírá jen o obecná a nekonkrétní prohlášení o bezpečnostním riziku do budoucna a hrozbě zneužití. Svou argumentaci žalovaný dovedl do absurdna, když na závěr své krátké úvahy uvedl, že nemůže svá tvrzení konkretizovat, protože už tím by fakticky zveřejnil odpírané informace. Podle názoru žalobce zákon neumožňuje odepřít poskytnutí informace z předběžné opatrnosti, jak to učinil žalovaný a s nepřezkoumatelným zdůvodněním, že mohou být zneužity k páčání například trestné činnosti nebo jinému porušení zákona. Pro takové jednání počítají zákony s postihem, který je poté předmětem jiného řízení.

Závěrem podané žaloby žalobce zdůraznil, že žalovaný při svém postupu ve věci odepření informace porušil zákon, nedodržel zákonné lhůty pro poskytnutí informace, dokonce ani pro předklad odvolání a rozhodnutí o něm, své zamítavé rozhodnutí odůvodnil zcela nedostatečně a vágně, využívající také zástupné důvody, ignorující své zákonné povinnosti, a proto podle názoru žalobce nezbývá, než jeho rozhodnutí zrušit.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že námitka žalobce, uvedená v odvolání ohledně porušení ustanovení § 2 odst.1 správního řádu, nemá oporu v odůvodnění předchozího rozsudku Městského soudu v Praze, který konstatoval nepřezkoumatelnost a nikoli nezákonnost napadeného původního rozhodnutí žalovaného ze dne 29.2.2008. Námitka vzniku zbytečných nákladů na vrub žalobce či veřejného rozpočtu je nedůvodná, neboť žalovaný i povinný subjekt postupovali ve věci tak, aby žádnému ze subjektů zbytečné náklady nevznikly. Správní úřad není povinen v novém rozhodnutí líčit podrobně průběh řízení po vydání soudního rozhodnutí, které předcházelo vydání vlastního rozhodnutí povinného subjektu. Odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu není v rozporu se žalobcem citovaným ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, když obsahuje úvahy i rozborů úvah povinného subjektu, související s aplikací právních předpisů na rozhodovanou část projednávané věci. Lze konstatovat, že byla překročena patnáctidenní lhůta, stanovená pro vyřizování žádosti o poskytnutí informace, avšak žalobci tím nebyla způsobena žádná újma na jeho právech či právem chráněných zájmech. Totéž platí i pro případ překročení lhůty žalovaným při vyřizování odvolání.

V době podání stížnosti žalobcem bylo již rozhodnutí povinného subjektu vyhotoveno a zdržení bylo způsobeno pouze tím, že se snažil věc vyřídit v co nejširším rozsahu. Nedůvodnou je rovněž námitka, že se žalobce nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Ve věci sice bylo prováděno šetření a vyhodnocování podkladů, zda lze žádosti žalobce vyhovět či nikoli, ale na základě původního spisového materiálu a nikoli na základě nových skutečností, které by žalobci nebyly známy, nebo nových podkladů ve spisu. Námitka údajného pouhého opsání prvoinstančního rozhodnutí a nerefluktování rozhodnutí soudu je irelevantní, neboť povinností povinného subjektu nebylo vydat odlišné rozhodnutí, ale vydání rozhodnutí přezkoumatelného s řádným odůvodněním, proč část informací odmítl poskytnout.

Pokud jde o námitku žalobce, spočívající v popření výlučnosti vnitřních pokynů a personálních předpisů, má žalovaný za to, že obě žalobcem zmíněná rozhodnutí (rozkaz ředitele a pokyn policejního prezidenta) jsou pouze vnitřními pokyny podle ustanovení § 11 odst.1 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Týkají se výlučně policejní taktiky, metodiky, techniky organizačních postupů a interních záležitostí policie, svým obsahem nemohou ovlivnit veřejnost nezúčastněnou ve služebním či zaměstnaneckém poměru k policii a zasáhnout tak do práv a povinností veřejnosti. Pokud jde o posouzení osobních údajů, má žalovaný správní úřad za to, že v tomto případě by byly osoby určitelné, neboť na základě údajů, uvedených na znečitelných listech č. 847 a 848, je jednoznačně možné je identifikovat a proto se žalovaný ztotožnil s právním názorem povinného subjektu.

Závěrem žalovaný poukázal na to, že povinný subjekt učinil veškeré potřebné úkony se záměrem maximálního možného vyhovění žádosti žalobce. Odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu ze dne 11.8.2010 považoval žalovaný za dostatečné a určité, když povinný subjekt podrobně popsal obsah jednotlivých listin, které neposkytl, včetně audiovizuálních nosičů a řádně důvody neposkytnutí odůvodnil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout o věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

V prvním žalobním bodě žalobce namítl porušení ustanovení § 70 správního řádu v průběhu řízení. Podle názoru žalobce vady výroku rozhodnutí, které nelze považovat za zřejmě nesprávnosti, je možné odstraňovat jen cestou řádných a mimořádných opravných prostředků. Za zjevnou nesprávnost může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno nebo vyhotoveno a je každému zřejmá. V daném případě však jde o záměnu čísel jednacích u různých žádostí a tím také zákonitě o změnu data jejich podání. Podle názoru žalobce opravným usnesením nelze doplňovat, nahrazovat či jinak měnit výrok rozhodnutí.

Uvedenou žalobní námitku neshledal soud důvodnou. Institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle ustanovení § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení naopak nelze měnit vlastní obsah rozhodnutí. Správní orgán tak může v průběhu řízení upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení však nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit. V posuzované věci došlo rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 21.10.2010 k opravě předmětu řízení v záhlaví rozhodnutí téhož orgánu ze dne 11.8.2010 a dále k opravě nesprávného data podání žádosti a doplnění

neúplného čísla jednacího ve výroku opravovaného rozhodnutí ze dne 11.8.2010. Soud dospěl po provedeném řízení k závěru, že uvedená oprava nezkrátila žalobce na jeho právech a právem chráněných zájmech jednak proto, že k vydání (rozeslání) opravného rozhodnutí došlo až poté, kdy žalovaný správní úřad již rozhodl o odvolání žalobce a dále proto, že vlastní způsob provedené opravy nezpůsobuje (přes jistou formulační těžkopádnost) pochybnosti o tom, kdo opravu činí, co se opravou napravuje a jaké jsou důvody opravy. Samotná oprava tak není způsobilá vyvolat nejasnosti a nejistotu adresáta rozhodnutí a není proto ani důvodem, pro který by bylo nutno napadené rozhodnutí o odvolání zrušit soudem v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního úřadu ve správním soudnictví.

Druhá námitka žalobce se týkala toho, že při vyřizování jeho žádosti o poskytnutí informace byly opakovaně porušovány zákonné lhůty pro vyřízení žádosti, pro rozhodnutí o odmítnutí informace a pro rozhodnutí o odvolání.

Podle ustanovení § 14 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. je žádost podána dnem, kdy ji obdržel povinný subjekt. Podle odstavce 5 téhož ustanovení povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů ode dne podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do třiceti dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti. V případě, nerozhodne-li podle ustanovení § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do patnácti dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění. Podle odstavce 7 téhož ustanovení lhůtu pro poskytnutí informace podle odstavce 5 písm.d) může povinný subjekt prodloužit ze závažných důvodů, nejvýše však o deset dní. Závažnými důvody jsou vyhledávání a sběr požadovaných informací v jiných úřadovnách, které jsou oddělené od úřadovny vyřizující žádost, vyhledávání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti, konzultace s jiným povinným subjektem, který má závažný zájem na rozhodnutí o žádosti, nebo mezi dvěma nebo více složkami povinného subjektu, které mají závažný zájem na předmětu žádosti. Žadatel musí být o prodloužení lhůty i o jeho důvodech vždy prokazatelně informován, a to včas před uplynutím lhůty pro poskytnutí informace.

Podle ustanovení § 15 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle ustanovení § 16 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání. Podle odstavce 2 téhož ustanovení povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení odvolání. Podle odstavce 3 téhož ustanovení nadřízený orgán rozhodne o odvolání do patnácti dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je patnáct pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit. Podle odstavce 4 téhož ustanovení při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Z předloženého spisového materiálu správního orgánu a samotného napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správním orgánem prvního stupně nebyla dodržena lhůta podle ustanovení § 14 odst.7, § 15 odst.1 a § 16 odst.2 zákona č. 106/1999 Sb. a žalovaným

potom lhůta podle ustanovení § 16 odst.3 zákona č. 106/1999 Sb. Zákon o svobodném přístupu k informacím však žádné sankční či jiné důsledky pro případ překročení těchto lhůt nestanoví. S účinností ode dne 23.3.2006 již zákon č. 106/1999 Sb. nespojuje s nečinností povinného či odvolacího orgánu vznik fiktivního zamítavého rozhodnutí a z tohoto důvodu se uplatní i v oblasti upravené tímto zákonem v případě nečinnosti správního orgánu, po vyčerpání právního prostředku k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení, možnost žadatele využít žaloby na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu či odvolacího orgánu podle ustanovení § 79 a následujících s.ř.s.

V další žalobní námitce žalobce poukazoval na skutečnost, že se nemohl před vydáním rozhodnutí ve věci samé vyjádřit k podkladům napadeného rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, čímž byl zkrácen na svých právech a byl tak porušen zákon. Podle názoru žalobce činil žalovaný ve věci další dokazování, když například obstaral a seznamoval se s novými podklady, jakými byl Rozkaz ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje č. 48/2007 ze dne 14.4.2007, Závazný pokyn policejního prezidenta č. 121/2003 ze dne 9.10.2003 a další písemnosti z předmětného vyšetřovacího spisu včetně vybraných nosičů dat CD a DVD.

Podle ustanovení § 36 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Městský soud v Praze má za to, že i když je s ohledem na ustanovení § 16 ve spojení s ustanovením § 20 odst.4 zákona č. 106/1999 Sb. v rámci odvolacího řízení nutno vyjít z podpůrného užití správního řádu, nemá soud uvedenou námitku za důvodnou. Je třeba vždy brát v úvahu skutečnost, zda tím, že nebyl výslovně seznámen s podklady rozhodnutí, bylo účastníku řízení v souvislosti s touto skutečností zasaženo do jeho procesních práv. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že v odvolacím řízení nebylo prováděno žádné nové šetření ani vyhodnocování nových podkladů, jejichž obsah by nebyl žalobci znám, protože žalovaný v rámci odvolacího řízení posuzoval k námitkám žalobce obsah všech písemností a záznamů včetně těch, které v prvostupňovém rozhodnutí byly určeny pouze čísly listů a jedna ze změn prvostupňového rozhodnutí spočívala právě v tom, že v odůvodnění žalovaný uvedl názvy některých těchto listin. Pokud rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla částečně odmítnuta žádost žalobce ohledně konkrétních čísel listů, nosičů DVD a CD, je nanejvýš logické, že tyto podklady nepochybně musely být a byly součástí požadovaného spisu již v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a není zřejmé, v čem konkrétně mělo spočívat zkrácení žalobce na jeho právech.

Pokud jde o žalobní námitku, týkající se povahy vnitřních pokynů a personálních předpisů, kterou podle názoru žalobce mají pouze akty, které regulují vztahy uvnitř úřadu a nijak se neprojeví ve vztahu k třetím osobám, tj. námitku nesprávné aplikace ustanovení § 11 odstavec 1 písm.a) zákona o svobodném přístupu k informacím jako důvodu pro odepření informace, dospěl soud po provedeném řízení k následujícím závěrům :

Žalobce namítal, že rozkaz policejního ředitele č. 48/2007 ze dne 12.4.2010 a závazný pokyn policejního prezidenta č. 121/2003 ze dne 9.10.2003 byly připraveny a použity pro plánovaný zásah proti občanům ohlášeného veřejného shromáždění v Brně dne 1.5.2007 a výsledky realizace policejního rozkazu se projeví v souladu s názorem

Městského soudu v Praze, vysloveným v rozsudku ze dne 12.4.2006, č.j. 10Ca 196/2004 – 41. V odůvodnění uvedeného rozsudku městský soud poukazoval na již ustálenou judikaturu správních soudů, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2008, č.j.: 5As 28/2007 - 89, dostupný www.nssoud.cz, podle něhož nelze za interní pokyn ve smyslu ustanovení § 11 odst.1 písm.a) zákona č. 106/1999 Sb. *stricto sensu* považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu. Týká-li se „interní pokyny“ výkonu veřejné správy, tedy činnosti správního orgánu, jakožto orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti, nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně dotýkají.

K uvedenému tvrzení uvedl žalovaný odvolací správní úřad v odůvodnění nového rozhodnutí o odvolání pouze to, že uvedené akty i nadále považuje za interné pokyny žalovaného, protože se týkají výlučně policejní taktiky, metodiky, techniky organizačních postupů a interních záležitostí policie, svým obsahem nemohou ovlivnit veřejnost nezúčastněnou ve služebním či zaměstnaneckém poměru k policii a zasáhnout tak do práv a povinností veřejnosti, zatímco citované rozhodnutí NSS se zabývalo řešením aplikačních postupů nikoli policie, ale správců daně, kde se bezprostředně dotýkají daňových subjektů a jedná se o výkon veřejné správy. Žalovaný provedl správní uvážení a dospěl k závěru, že oba interní předpisy zcela postrádají jakýkoli aspekt ovlivňování uplatnění práv a povinností třetích osob.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

S ohledem na uvedenou definici výkladu pojmu „správní uvážení“ došel Městský soud v Praze k závěru, že byť odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je strohé, jsou v něm obsaženy úvahy správního úřadu, kterými byl veden a tyto nevybočují z rámce logiky. Z uvedeného důvodu soud posoudil i tuto žalobní námitku jako neopodstatněnou.

V poslední žalobní námitce namítl žalobce nesprávnou aplikaci ustanovení § 11 odstavec 6 zákona č. 106/1999 Sb. a dále opakované porušení ustanovení § 78 odst.5 soudního řádu správního tím, že žalovaný ignoruje závazný právní názor městského soudu o tom, že jméno a příjmení není osobním údajem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím a tento názor opírá o konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 29.7.2009, č.j. 1As 98/2008-148, dostupný tamtéž).

Podle ustanovení § 2 odst.3 zákona č. 106/1999 Sb. se zákon nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.

Podle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu není jméno a příjmení fyzické osoby (i ve spojení s číslem jejího občanského průkazu) osobním údajem ve smyslu ustanovení § 4 písm.a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, neboť na základě těchto údajů není možné konkrétní osobu určit či kontaktovat.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (zejména strany 12 a 13 – poznámka soudu) je možno dovodit, že žalovaný se dostatečně zabýval citovaným rozhodnutím NSS a srozumitelně vysvětlil, z jakých konkrétních skutkových i právních důvodů nepovažuje argumentaci tímto rozhodnutím za přílehu. Na základě zcela konkrétních skutečností, popsaných v odůvodnění svého rozhodnutí, dovodil, proč považuje znečitelné údaje na číslech listu 847 a 848 vyšetřovacího spisu za osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů (obsahují nejen jméno a příjmení osob, které podaly trestní oznámení, ale též jejich data narození a přesné adresy. Na rozdíl od případu, posuzovaného Nejvyšším správním soudem, se tedy jedná o kombinaci údajů, která přesně a určitě identifikuje konkrétní osobu a umožňuje ji případně kontaktovat, proto se městský soud ztotožnil s názorem žalovaného, že uvedené informace bylo nezbytné z poskytnutí žalobci vyloučit.

Soud se na základě všech výše uvedených skutečností neztotožnil ani s názorem žalobce o tom, že žalovaný správní úřad se dopustil opakovaně porušení ustanovení § 78 odstavce 5 s.ř.s. tím, že nerespektoval závazný právní názor, vyjádřený ve zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze sp.zn. 7Ca 68/2008. Z odůvodnění uvedeného rozsudku zcela nepochybně vyplývá, že správní soud zavázal žalovaného v dalším řízení k povinnosti o odvolání žalobce ve věci znovu rozhodnout s tím, aby případné odůvodnění neposkytnutí informace v jeho novém rozhodnutí nebylo omezeno pouhým odkazem na ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., ale aby bylo zcela zřejmé, jaký druh informací se nachází na jednotlivých číslech listů, které nebudou poskytnuty a z jakého konkrétního důvodu, když totéž samozřejmě platí i o záznamech na CD a DVD. Rovněž musí být zřejmé, které konkrétní části listin a v jakém rozsahu (tedy jaké konkrétní údaje) byly znečitelné a z jakého důvodu. Důvodem zrušujícího výroku tak nebylo jednoznačně možno určit nesprávné posouzení právní otázky odvolacím správním úřadem, ale nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí o odvolání pro nedostatek odůvodnění. Městský soud v Praze v řízení o této žalobě dospěl k závěru, že žalovaný se závazným právním názorem soudu řídil v dostatečné míře a že jeho postup není nerespektováním závazného právního názoru soudu ve smyslu ustanovení § 78 odstavec 5 s.ř.s.

Správní orgán se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23.října 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová